

Naproti tomu jest stížnost odůvodněna, pokud napadá subjektivní stránku činu. Skutková podstata přečinu podle § 29 zák. o nek. s. liší se od soukromoprávní zodpovědnosti podle § 11 čís. 1 a 3 zák. o nek. s. jen tím, že k přečinu je zapotřebí úmyslu přivoditi záměnu, pachatel musí tudíž záměnu zamýšleti. Jak z doslovu § 29 zák. o nek. s. ve spojení s korespondujícím § 11 čís. 4 zák. o nek. s. na jevo vychází, sestává subjektivní stránka přečinu podle § 29 zák. o nek. s. ze dvou složek: 1. z přímého úmyslu přivoditi záměnu, 2. z pachatelova vědomí, ať přímého ať eventuálního (dolus eventualis: Gallmann str. 320), že prostředek, jehož ke klamání používá, je způsobilým přivoditi záměnu (viz i Dr. Prochaska-Weiser: Das Gesetz gegen unlauteren Wettbewerb ex 1929 str. 143—144). Napadajíc dotyčná zjištění nalézacího soudu ze zmatečného důvodu podle § 281 čís. 5 tr. ř., vytýká stížnost jednak přímo, jednak zřejmým poukazem, že nalézací soud uvažuje o klamavosti insertů a o vědomí obžalovaného o jich způsobilosti záměnu přivoditi, tedy zkoumaje případ po stránce subjektivní, a) nezjistil, zda obžalovaný, objednával inseráty, měl vliv na jejich formu, z níž soud na jeho zlý úmysl usuzuje; b) nepřihlédl k tomu, že šlo, jak již výše uvedeno, o stroje drahé, o něž se mohli zajímati jen odborníci, kteří, čtouce ony inserty, uveřejněné v časopisech odborných, zajisté si inserty podrobně přečetli a o všem uvažovali, a že se u těchto zákazníků, kteří tu v úvahu přicházeli, nedalo předpokládati, že by mohli býti insertem o provenienci předmětných výrobků klamáni; c) nepřihlédl k tomu, že tu jde o všeobecné technické označení (terminus technicus). Tohoto zjištění prý bylo tím více zapotřebí, an v tomto směru vyzněl posudek inženýrské komory v ten smysl, že »Ransomka« jest jako určitý system betonky známa a užívána, a seznání svědka inž. Jindřicha R-a, že se během doby stal ze slova »Ransome« terminus technicus a že »Ransomka« značí system »Ransome« jako »Werndlovka« system »Werndl«. Těmito výsledky průvodního řízení se však nalézací soud, zjišťuje vinu obžalovaného po stránce subjektivní, vůbec nezabýval a je nehodnotil. Těmto výtkám nelze upřítí rozhodující význam, neboť nelze s určitostí vyloučiti, že, kdyby byl soud okolnosti pod a)—c) uvedené zjistil (o nich uvažoval), byl by dospěl k jinému přesvědčení o zlém úmyslu obžalovaného, hlavně co se dotýče jeho složky 2.

Čís. 3943.

Za svědeckou výpověď ve smyslu § 199 a) tr. zák. nelze pokládati výpověď osoby, proti níž byl podle spisů důvod k podezření, že se sama dopustila trestného činu, o němž byla vyslýchána, nebo že na něm měla trestnou účast, je-li její výpověď, třebaže byla učiněna ve formě svědectví před soudem, v pravdě obhajobou vinníkovou; této výhody však požívá osoba slyšená formálně jako svědek, v pravdě jako provinilá, jen, pokud svou výpovědí hájí sebe, cítíc se subjektivně obviněnou a zakrývajíc pravdu, by nevyšla na jevo její vlastní vina; pakliže však

a pokud svou svědeckou výpověď zakrývá pravdu ve prospěch jiné osoby, ať již obviněné nebo dosud jako vinník neznámé, není zákonného podkladu pro nepřičítatelnost křivého svědectví; rozhoduje úmysl, v němž byla výpověď učiněna.

Nejde-li o svědeckou výpověď, nýbrž o obhajobu vinníka ve formě svědectví, nejde ani u spoluvinníka o trestný čin, nýbrž jen o domluvu pachatele trestného činu se spoluvinníkem.

(Rozh. ze dne 23. září 1930, Zm I 523/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. května 1929, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., povolen podmíněný odklad výkonu trestu, takto právem: Na zmateční stížnost státního zastupitelství zrušuje se podle § 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu ve výrocích, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými Bedřich V., Tomáš V., František Š. a Stanislav K. zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., Bedřich V. i přestupkem podle § 269 a) tr. zák., obžalovaný Rudolf Č. pak spoluvinou na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. (odst. A, 1 a 2 rozsudkového výroku), dále výroky o trestech všech obžalovaných a výroky s nimi související, a věc se vrací krajskému soudu v Českých Budějovicích, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, přihlížaje při novém vyměření trestu obžalovanému Rudolfu Č-ovi k nezrušeným odstavcům A 3 a 4 rozsudku. Zmateční stížnost a odvolání státního zastupitelství odkazují se na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Při jednání o zmateční stížnosti, podané státním zastupitelstvím do výroku, jímž byl obžalovanému Tomáši V-ovi, odsouzenému pro zločin podvodu křivým svědectvím podle §§ 197, 199 a) tr. zák., povolen podmíněný odklad výkonu trestu, přesvědčil se zrušovací soud, že bylo trestního zákona v neprospěch obžalovaných Bedřicha V-y, Tomáše V-y, Františka Š-e, Stanislava K-a a Rudolfa Č-a nesprávně použito (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), pokud byli první čtyři obžalovaní uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., Bedřich V. i co do činu spáchaného 31. ledna 1929 přestupkem podle § 269 a) tr. zák., obžalovaný Rudolf Č. pak spoluvinou na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. (odst. A, 1 a 2 rozsudkového výroku). Nalézací soud zjistil, že obžalovaný Rudolf Č. kupoval jako obchodvedoucí v obchodě své tchýně v L. od mladých hochů kradené věci, najmě obilí, vejce a drůbež, a že je naváděl, by tyto věci doma rodičům odcizovali a jemu je donášeli, a že jim za tyto kradené věci dával různé mlsky a potraviny. Pro tento čin byl Rudolf Č. rozsudkem okresního soudu v Lomnici nad Lužnicí ze dne 5. března 1929, č. j. T 303/28 pro přestupek podle §§ 5,

460 tr. zák. a přestupek podle § 464 tr. zák. odsouzen do tuhého vězení na 3 týdny. V tomto trestním řízení T 303/28 byli vyslechnuti jako svědci nynější spoluobžalovaní Bedřich V., Tomáš V., František Š. a Stanislav K. Bedřich V. udal při tom, byv dne 31. ledna 1929 u okresního soudu v Lomnici nad Lužnicí slyšen jako svědek, že kupoval u Č-a salám a cukroví, že věci ty bral na dluh a přinesl Č-ovi za to 4 kg žita, které vzal doma. Měl prý u Č-a dluh 3 Kč a Č. mu řekl, by přinesl 4 kg žita. Dne 5. března 1929 Bedřich V. tuto výpověď jako svědek opakoval, při sčelení s Rudolfem Č-em však prohlásil, že není pravda, že mu Č. říkal, by mu přinesl 4 kg žita. Tomáš V., František Š. a Stanislav K. pak udali jako svědci v podstateř celkem shodně, že sice kupovali u Č-a různé věci, ale že tyto věci platili hotově, že je Č. nenaváděl, by mu nosili obilí, a že mu je ani nenosili. Dále zjistil nalézací soud na základě doznání nynějších obžalovaných Bedřicha V-y, Tomáše V-y, Františka Š-e a Stanislava K-a, že ony jejich svědecké výpovědi neodpovídají pravdě, že vypověděli před okresním soudem v Lomnici nad Lužnicí jako svědci úmyslně a vědomě nepravdu, že Č. je skutečně naváděl, by mu nosili žito, oves a jiné věci, což i činili, že jim Č. za to dával salámy, cukroví a jiné věci, a že pak Rudolf Č., když již bylo pro tyto činy proti němu zavedeno trestní řízení, řečené čtyři mladistvé spoluobžalované úmyslně naváděl, by u soudu řekli, že k němu nic nenosili a že je nenaváděl, by doma kradli obilí. Opíraje se o tato zjištění, shledal nalézací soud v jednání obžalovaných Bedřicha V-y, Tomáše V-y, Františka Š-e a Stanislava K-a skutkovou podstatu zločinu podvodu křivým svědectvím podle §§ 197, 199 a) tr. zák., u Bedřicha V-y co do činu spáchaného dne 31. ledna 1929, kdy mu ještě nebylo 14 let, i přestupek podle § 269 a) tr. zák., v jednání Rudolfa Č-a pak skutkovou podstatu spoluviny na onom zločinu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák., an zlý skutek oněch čtyř spoluobžalovaných rozkazem, radou a poučením nastrojil a k němu úmyslně dal příčinu.

Odsoudiv obžalované pro ony trestné činy, použil nalézací soud nesprávně trestního zákona v neprospěch obžalovaných. Zrušovací soud dolíčil již v četných rozhodnutích, že za svědeckou výpověď ve smyslu § 199 a) tr. zák. nelze pokládati výpověď osoby, proti níž byl podle spisů důvod k podezření, že se sama dopustila trestného činu, o němž byla vyslýchána, nebo že na něm měla trestnou účast, je-li její výpověď, třebaže byla učiněna ve formě svědectví před soudem, vpravdě obhajobou vinníkovou. To plyne ze zásady, ovládající trestní řád, vyslovené najmě v předpisu § 202 tr. ř., že vinník není povinen doznati se k vině a nesmí býti nijakým způsobem donucován k doznání; ani sankce § 199 a) tr. zák. nesmí býti použito za prostředek k obejití tohoto zákazu. Této výhody však požívá osoba slyšená formálně jako svědek, vpravdě jako provinilá, jen, pokud svou výpovědí hájí sebe, cítíc se subjektivně obviněnou a zakrývajíc pravdu, by nevyšla najevo její vlastní vina; pakliže však a pokud svou svědeckou výpovědí zakrývá pravdu ve prospěch jiné osoby, ať již obviněné nebo dosud jako vinník neznámé, není zákonného podkladu pro nepřičítatelnost křivého svědectví. Pro posou-

zení těchto otázek jest rozhodným úmysl, v němž byla výpověď učiněna. S těchto hledisek měl nalézací soud vycházeti i v souzeném případě; měl se obíratí skutkovou otázkou, oč obžalovaným Bedřichu V-ovi, Tomáši V-ovi, Františku Š-ovi a Stanislavu K-ovi při každé jednotlivé jejich výpovědi šlo, zda chtěli nepravdivými údaji pomoci sobě či Rudolfu Č-ovi, zakrýti svou vinu či zmírniti vinu Č-ovu, a zda a nakolik jejich formálně svědecké výpovědi byly vpravdě zodpovídáním se vinníků. V této příčině bylo i uvážiti svědeckou výpověď Růženy V-ové, podle níž ji obžalovaný Rudolf Č. vyzval, by k němu do obchodu poslala své bratry Bedřicha a Tomáše, že potřebuje něco s nimi mluvit, že se musejí hájit, kdyby mluvili pravdu že by byli zavřeni, dále výpověď obžalovaného Františka Š-e, že Č. říkal jemu (Š-ovi), Tomáši V-ovi a Bedřichu V-ovi, by u soudu udali, že je nenaváděl, by k němu nosili obilí a že k němu nic nenosili, a že by byli zavřeni, kdyby řekli pravdu, jakož i obdobný údaj obžalovaného Stanislava K-a, že mu Č. hrozil, že, bude-li mluvit pravdu, bude sám (t. j. K.) zavřen. Pro nedostatek skutkových zjištění v těchto směrech není dosud zjištěnými skutečnostmi naplněna skutková podstata zločinu podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., jímž byli uznáni vinnými první čtyři obžalovaní. Výrok o jejich vině spočívá na nesprávném použití zákona v neprospěch obžalovaných a je zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Podle § 290 tr. ř. bylo proto z moci úřední postupovati tak, jako kdyby dotčený hmotněprávní důvod zmatečnosti byl uplatňován, a zrušiti rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině, týkajícím se těchto čtyř obžalovaných. Totéž muselo se však státi i co do výroku, odsuzujícího obžalovaného Rudolfa Č-a pro spoluvinu na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. (odst. A, 2 rozsudkového výroku), neboť, kdyby nalézací soud došel k přesvědčení, že u prvních čtyř obžalovaných nešlo o svědecké výpovědi, nýbrž o obhajobu vinníků ve formě svědectví, nešlo by ani u Rudolfa Č-a o spoluvinu na zločinu podvodu, spáchaném křivým svědectvím, nýbrž jen o domluvu pachatele trestného činu se spoluvinníky, kteří se s ním dopustili činu, o němž byli, ovšem ve formě svědeckého výslechu, soudem slyšeni.

Čís. 3944.

O místo (nepřehledné), pro něž § 46 nař. čís. 81/1910 stanoví nejvyšší přípustnou rychlost 6 km za hodinu, jde i v případě, kde jedna ulice druhou nepřetíná, nýbrž jen do ní ústí.

(Rozh. ze dne 23. září 1930, Zm I 825/29).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. října 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto